

Granviks rosenbuskar av Emil Bendix

Farlig är resan från vår hembygd i Västra Götaland till Det Heliga Landet. Detta har min make sagt. Var dag bad jag till Gud om att Han skulle hålla en vakande hand över honom, från det att han seglade bort till det att han åter kom mig tillbaka. Emellertid kom han inte bara tillbaka oskadd, utan med sig hade han utöver rikedomar även tankar om hur vi kan bygga upp vår lilla hembygd Granvik till något – vad var det han sa? Jo, visst - något riktigt grand.

<<>>

Katarina vaknar. Yrseln slår till och hon lägger bestämt ner huvudet. Visst är hon van vid den, men det hon emellertid inte alls är van vid är hur drömvärlden nu tycks kollidera med hennes egen. Svårt är det att beskriva det som skaver i henne, speciellt när det hon ser med stängda ögon verkar så himla äkta. Det är som att hon nuförtiden, under natten, blir någon annan.

<<>>

Gud har jag att tacka, både för maten i min mage och den värme som sprider sig inom mig när min älskade ligger bredvid mig. Min make berättar om Det Heliga Landet och om Jerusalem. Han erkänner att gatorna inte är gjorda av rent guld, så som det är trott här, men att kyrkorna ändå är Guds mirakel på jorden. Den kalla vintervinden slinker sig ner längst skorstenen och sprider då och då gnistor genom rummet men säkra är vi under vårt täcke. Han har just det leendet på läpparna som från början stal mitt hjärta.

<<>>

Han: När kommer du hem idag?

Hon: Som vanligt tror jag.

Han: Vad ska vi äta ikväll?

Hon: Jag vet inte. Vad har du lust för?

Han: Det vore skönt att inte behöva bestämma igen.

Hon: Ok, jag hittar på något då.

Han: Vill du göra något ikväll?

Hon: Kanske, får se.

<<>>

Min makes planer förverkligas. Mycket nytt håller på att byggas upp i lilla Granvik. Produktioner av många slag, så som smedjor och glasverk som drivs av den vattenkraft som Gud har försörjt oss med. Med stolthet vandrar jag längst gatorna.

<<>>

Det är konstigt, tänker Katarina på väg in mot stan, hur man kan sitta med samma främlingar under en timmes stund utan att ens titta dem i ögonen. Hon spenderar ju mer tid med människor hon inte känner än med sin egen sambo.

<<>>

Med välkomstöl hälsar vår by min makes bror välkommen, ty honom har vi inte sett på ett bra tag. Med sig har han sin förstfödde som väcker tankar inom mig som jag tidigare förbisett.

<<>>

När Katarina beskriver sina drömmar för sin kollega blir han ivrig och nämner ett ord som hon inte hört förut.

”Metempsychosis”, säger han glatt. Hon frågar vad det betyder. ”En individs själ”, svarar han ivrigt, ”tillhör inte en kropp. Den tillhör flera. Eller inga alls.”

”Typ som reinkarnation?,” tillägger Katarina eftertänksamt.

”Ungefär så, fast mer åt det håll där upplevelser lever kvar i kroppen. Grunden till vår fantasi är upplevelser av våra andra kroppars liv,” han verkar väldigt insatt, men tillägger också snabbt: ”rent teoretiskt givetvis.” Hon nickar instämmande. Givetvis, tänker hon.

Till kvällen sitter hon och hennes man bredvid varandra på soffan. Hennes huvud snurrar. Hon tittar länge på sin man och i sitt huvud ser hon inte honom, hon ser sina drömmars man. Hon tar upp sin mobil och börjar googla. Vad var det stället hette? Granby? Nej. Gran-något. Men Gran-vad?

<<>>

Granvik. Den plats där mitt hjärta hör hemma. Nyligen har jag dock upplevt yrsel. Det skrämde mig. Dessutom har min månadstid försvunnit till inget alls. När jag rädd för livet sprang till min väninna skrattade hon bort det och förklarade att jag var havande. Precis som de nyplanterade röda rosenbuskarna runt mig växer något vackert även inom mig. Ett mirakel.

<<>>

Med kallsvett vaknar Katarina och ser sig om. Nej, tänker hon. Nej, snälla. För mig tillbaka. Hon tittar förvirrat på klockan. Tre på natten. Hon kan inte somna om, hur mycket hon än vill och försöker. Snälla för mig tillbaka. Det slutar med att hon tar upp mobilen och knappar in ’Granvik’ i sökmotorn. Stället finns faktiskt. Granvik är fyra timmar bort.

Hon ljuger för sin man, säger att hon ska hälsa på sina föräldrar på eftermiddagen och att hon kommer hem sent. Efter jobbet börjar hon den långa resan mot Granvik. Hon måste använda sig av de gamla skyltarna mot slutet. Bilen guppar upp och ner och hon tvingas köra långsamt. När hon väl är framme vid vägens slut är det mörkt ute. Hon bestämmer sig för att sova, men innan det skriver hon ett snabbt meddelande till hennes man om att hon blir kvar hos sina föräldrar.

<<>>

Under den tid efter att min make kommit tillbaka från Det Heliga Landet så existerade det en blyghet mellan oss. Det verkade som att de år vi varit isär satt sig emellan oss, byggt en mur som försvar för våra känslor. Av den muren är intet kvar. Bara Gud vet hur mycket mitt hjärta slår för honom, och ibland är jag rädd att min kärlek för honom är större än den för Gud, men jag lever med hoppet att Gud förstår. När min make kysser mig, rör vid mig, smeker mig så vet jag ingalunda vart jag ska ta vägen. När han förenas med mig blir vi ett. Vi är ett och med magen som kudde mellan oss snart mer än så.

<<>>

Katarina vaknar av att solen skiner henne i ansiktet och slås av den tunga luften. Hon öppnar sömndrucket dörren och utanför är det friskt. Utanför ser hon även Granvik. Samma Granvik som i hennes drömmar. Hon drar på sig sina skor och kliver ut ur bilen, och börjar med ostadiga ben vandra in mot byn.

På högersidan står ett gammalt ruckel. Växterna har börjat återta sitt lån. På andra sidan ser hon fler hus, alla i samma skick. Det dunkar i huvudet på henne, en déjà vu-känsla, som att hon har varit här förut.

Plötsligt ser hon det. Hon ser huset. Det hus där hon levde. Nu är det säkert att hon levt här förut. Så måste det vara. Hon ser rosenbuskarna som vuxit över som nu är de enda som lever där. I ett hörnet hittar hon ett antal gravstenar. De är alla oläsbara. Hon är hemma.

Hon kommer tillbaka sent. Hennes man hälsar henne välkommen hem, men hon vet att detta inte är hennes hem.

<<>>

Barnafödelsen är tung och tar timmar. Aldrig i mitt liv har jag aldrig känt en sån smärta, men när jag väl håller flickebarnet i min famn försvinner allt annat. Min man drar sina fingrar genom mitt hår och han ler sitt vackra leende. Det leende som bara han har. Vi har en egen liten familj nu.

<<>>

Han: Kom nu. Dom undrar säkert vart vi är.

Hon: ...Nej. Nej. Jag vill inte.

Han: Men va? Det säger du nu?

Han ställer ner påsen med vinfaskor snabbt, så att det klirrar högljutt.

Han: Varför då?

Hon: Jag vill bara inte. Känner inte för –

Han: Men vi har lovat – vi kan inte bara skita i det.

Hon: Nej, jag fattar väl det.

Han: Ok. Vad är det du vill då?

Hon: Jag vet inte säger jag ju.

Han: Jag vet inte, jag vet inte – alltid samma jävla sätt att svara på saker. Vad är det med dig? Hjälp mig att förstå. Snälla. Jag förstår verkligen inte.

Tårar börjar nu rinna från hans ögon, ner för hans kinder. Katarinas hjärta smärtas.

Han: Jag fattar bara inte. Jag förstår inte vad jag mer kan göra.

Hon: Jag vet inte heller.

Han: Jag lagar mat åt dig, jag städar, jag köper choklad och godis – Älskar du ens mig längre?

Hon: Va?

Han: Det är det allt handlar om, eller hur? Jag ser hur du tittar på mig, äcklas av mig –

Hon: Det är inte sant –

Han: Varje kväll, när jag ligger bredvid dig på soffan så tvingas jag att dra in min mage, ligga där utan att kunna slappna av i timmar, bara för att jag är rädd för ditt äckel.

Hon: Det är inte sant. Vad är det du vill att jag ska säga?

Han: Säg som det är, du älskar inte mig längre.

Hon: Jo.

Hon vågar inte titta honom i ögonen, titta på tårarna som rinner ner för hans kinder.

Han: Har du träffat någon annan?

Han är inte rädd längre. Alla de frågor som vuxit i honom det senaste halvåret flyter ur honom som en ström.

Hon: Nej.

Det känns som att hon ljuger. Ljuger om sitt andra liv. Sin make, sitt barn. Sitt riktiga liv.

Han: Men vad fan är det som är så jävla fel med ditt liv då? Du är så jävla rädd att leva, du ligger inspärrad i sovrummet halva tiden –

Hon: Låtsas inte som att du har någon jävla koll på min värld! Du pratar knappt mera med mig. Du sitter vid din fucking iPad varje kväll.

Hon går fram till köksbänken och drar ut lådan med kopparna i.

Hon: Muminskit – allt för att få oss att vara glada.

Hon slänger den röda i golvet.

Han: Vad fan –

Hon: Jag hade hellre haft ett litet hus med ingenting och kärlek än ett hus fyllt av ingenting och inget.

Han: Vad fan är det du snackar om?

Hon: Du vill inte höra det jag har inom mig, du vill inte.

Han. Jo, det vill jag. Jag älskar ju –

Hon: Mina tankar om att leva ett annat liv, att jag någonstans gått fel och hamnat fel, fötts fel, trampat snett, hamnat här.

Han: Det är precis det jag vill höra –

Hon: Vissa dagar längtar jag till min sömn. Det är det enda jag gör och på morgonen, när väckarklockan ringer, så trycker jag bort larmet. Om och om igen.

Han: Varför –

Hon: För att komma tillbaka. Våra själar, dom ändras inte. Förstår du? Våra kroppar gör det, men inte våra själar.

Han: Vad fan snackar du.. det är inte –

Hon: Det spelar ingen roll. Hur kan man leva ett liv, när drömmarna visar en att man är på fel plats?

Han: M-men det är inte på riktigt. Vi kan fixa ditt liv här. Vad är det du behöver?

Hon: Sovna.

Han: Du kan inte sova bort ditt liv.

Hon: Det gör jag inte. Jag lever det liv jag borde leva.

Han: Har du inte ett liv här med mig?

Han går långsamt fram mot henne. Hon står med en tom blick. Han går fram till henne och kramar om henne.

Han: Jag älskar ju dig.

<<>>

En tupp tjuvar mig ur sängen, och med ett leende påbörjar jag en ny dag. Min dotter sitter och leker med de nya kycklingarna och min man målar vårt hus med tjära. Allt är som det ska vara.

<<>>

Allt är som det ska vara. Det ruckel som en gång stod så stolt krävde stora renoveringar. Det tog Katarina en lång tid och mycket möda att ens få det till den grad att man skulle kunna bo där. Men det är det allt värt. Långsamt känner jag mina rötter fästa sig igen, min själ känner igen sig. Känner sig hemma.